

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविषयः ॥

८. नवमः सर्गः

योदयंतमथ गंतुमादरात् तत्र धर्मजमजं प्रशम्य सः ।

सौभ्यतीर्थकविलोकनायको वेदनायकपुरस्सरो ययौ ॥ ८.१ ॥

आश्रमांतरमवाप्य कृष्णतः श्राव्यमेष सकलं च शुश्रुवान् ।

चित्तवृत्तिमनुवृत्तिमान् गुरोः साध्ववेत्य गमनोन्मुषोऽभवत् ॥ ८.२ ॥

मंढहासमृदुसुंदराननं वंदनीयमभिवंध सत्पतिम् ।

प्राज्ञमौलिमणिरभ्यनुज्ञया तस्य तावद्गमन्महामतिः ॥ ८.३ ॥

तस्य वल्लभतमाऽऽस वासभूः मानसात् पृथुलमानसस्य नो ।

नात्यजत क्षणमपि ह्यसाविदं नैष नाथविरही ततोऽभवत् ॥ ८.४ ॥

वीरदृष्टिकृतसिंहविभ्रमः शांतदृष्टिकृतशांतसम्मदः ।

तत्रतत्र पथि पथ्यविभ्रमः पर्वतादवततार सर्वधीः ॥ ८.५ ॥

वानरेंद्र एव तीर्णवारिधिः वासुदेव एव रत्नराजवान् ।

भीमसेन एव सूनवर्यहृत्निर्वृतिं स्वजनमानिनाय सः ॥ ८.६ ॥

अग्निशर्ममुजपंचषैर्द्विजैः अन्नमाहृतमलं पृथक् समम ।
इत्स्नमाहृद्यमित्यविस्मयः इत्स्नमत्तुमलमेष हि क्षये ॥ ८.७ ॥

व्यासदेवहृद्यातिवल्लभं वासुदेवमगणय्यसद्गुणम ।
साधयत सकलदोषवर्जितं ज्ञानभक्तिदमनंतसौभ्य दम ॥ ८.८ ॥

उक्तमुक्तमभिधेयमुत्तमं वेदवाक्यमनुवादयन्मुहुः ।
व्यंजयत स्मृतिवयोभिरंजसा तस्य चार्थमतियुक्तयुक्तिमत ॥ ८.९ ॥

आलसंधमपि बोधयद् भृशं दुर्निश्चयचनं च पंडितैः ।
अप्रमेयहृद्यं प्रसादवत सौम्यकांति च विपक्षभीषणम ॥ ८.१० ॥

अस्तदूषणमवंध्यभाषणं लक्षितं सकललक्षणैः समम ।
माननीयमपि नाकिनायकैः इपमन्यद्विव धन्यमात्मनः ॥ ८.११ ॥

अेकविंशतिकुभाष्यदूषकं ब्रह्मसूत्रगणभाष्यमद्भुतम ।
अध्यदूष्यमतनोदनंतधीः भूतभाविभवदात्मभिः क्वचित ॥ ८.१२ ॥

गांगमंगलतरंगभंगदप्रांतसुश्रिहरिवेश्मकृत्समः ।
यद्गतैकतमवर्णलेभकः सत्यतीर्थ ईह भाष्यमातिभत ॥ ८.१३ ॥

तत्र देवमभिवंध यातवान् स्वामिनो वचनगौरवाद् द्रुतम ।
सानुगो विविधभूरतीत्य गोदावरीतटमगाहलेशधीः ॥ ८.१४ ॥

प्राज्ञवित्तमयमाप्तुमागतैः पंडितैर्द्विनवशाभिभिः श्रुतीः ।
प्रस्तुता अभिदधौ परीक्षकैः षट् च तत्र समयानभंऽयत् ॥ ९.१५ ॥

ते पृथक्पृथगमुं स्वशाभया दर्शनेन च परीक्ष्य निर्जिताः ।
सर्ववित् त्वमसि मुष्यतः कवे नास्ति ते सदृश ऽत्यथाब्रुवन् ॥ ९.१६ ॥

यस्त्रयीसकलपक्षशिक्षकः तत्र संसदि वरिष्ठसम्मतः ।
शोभनोपपदभङ्गनामकः पूर्णसंभ्यमनमन्मुहुर्मुदा ॥ ९.१७ ॥

यस्तु तार्किकशिष्यामणिः सुधीः वर्तमानसमयान् निराकरोत् ।
वेदभारतपुराणनिष्ठितो भाष्यमेतदृणोत् स मध्वतः ॥ ९.१८ ॥

नापरेषु रतिमाययौ क्वचिद् भाष्यमद्भुतमिदं स शुश्रुवान् ।
नारविंदमकरंदमाप्तवान् अथपिच्य ऽव वांछतीतरत् ॥ ९.१९ ॥

तत्रतत्र स सुसभासु भासुरो नंदितीर्थसमयोक्तयुक्तिभिः ।
वादिनो विशकलय्य तान् समाकम्य वाचमुचितामुदाहरत् ॥ ९.२० ॥

यूर्णकृद्विधिशंभयूर्णकः यूर्णनाय् बहुधाऽप्यशकनुवन् ।
अत्यज्जद विङ्गलधीः प्रदक्षिणा वर्तवारिजमनर्घ मप्यहो ॥ ९.२१ ॥

अप्रमेयमतिशास्त्रमीदृशं यस्त्यज्यत्युपनतं सुदुर्लभम् ।

तस्य तुल्यमतिरेष दुर्जनो नाथवाऽस्य सदृशोऽस्ति नीचधीः ॥ ८.२२ ॥

कोऽपि तं गुणविशेषविष्य विक्रीय भूरिधनमाप पुरुषः ।
न ह्यनर्घगुणमूल्यमाप्यते भाग्यद्वैवमिह योग्यतानुगम ॥ ८.२३ ॥

व्यक्तमुन्नतिमितोऽप्ययं जनः तस्य यन्न लभतेऽपिलं इलम ।
स्तोकमानसतया ततो व्रजेत तस्य हंत पुरुषस्य तुल्यताम ॥ ८.२४ ॥

क्रीतवान् नरपतिर्महादरं सादरं पुनरुदारयेष्टितः ।
अर्चयन् सततमाप संपदो या न ता वचनचित्तगोचराः ॥ ८.२५ ॥

शास्त्रकल्पकतरोरमुष्य कः प्राप्नुयात् सकलमप्यहो इलम ।
यस्तमुत्तमगुणं विडम्बयेद् धृत्युदीर्य स जनानरंजयत ॥ ८.२६ ॥

नेदृशैः कविभिरेव केवलं हंत पूज्यचरणोऽभ्यपूज्यत ।
शर्वशङ्कगुरुपूर्वद्वैवतैः अप्यलं सुसमयोद्गमोत्सवे ॥ ८.२७ ॥

निम्नभूरिव सतीः प्रजा व्रजन वारिदुर्तुरशनैरपूरि सः ।
प्राज्यतापहरदर्शनांभुना तुंगदेशमिव दुर्जनं तु नो ॥ ८.२८ ॥

कर्मभिः सकललोककौतुकैः मानितः पथि जनैः समागतः ।
सन्ननाम शिवनामकीर्तनं राजतासनपुरे विराजितम् ॥ ८.२९ ॥

अच्युतप्रमतिरच्युतप्रियं तं दशप्रमतिमागतं तदा ।
वंदमानमवलोक्य यां मुहं प्राप्तवांस्तद्वर्धिर्न विधते ॥ ६.३० ॥

प्रीतिमार्ययतिरुत्तमां पुरा प्रेषिताप्रतिमभाष्यदृग ययौ ।
अप्यतोऽतिशयिनीं शुचिस्मितं तं विलोक्य सुचिराद् द्विदृक्षितम् ॥ ६.३१
॥

पूर्वदृष्टिर्जलधेर्गृहीतवान् भाष्यसंज्ञममृतं सुभाष्यम् ।
चित्रमेष यतिराऽघनाघनो ग्राह्यंश्च मनुजान् मुमोच नो ॥ ६.३२ ॥

सानुनीतिरथ नीतिमानयं भाष्यसद्गुणगणानवर्णयत् ।
शोभनाय गुरवे स्वभावतः कालतः कुमतलीनबुद्धये ॥ ६.३३ ॥

उक्तिभिस्तमसकृत सुयुक्तिभिः बोधयन् बहव्यधीः प्रसंगतः ।
स्थेयसो विषगिवास्य हृद्गतं मूलदोषमरुचेरचिंतयत् ॥ ६.३४ ॥

दक्षपक्षविहतेन ताऽयन् भीषयन् समधिकस्वरश्रिया ।
हंसराट् कलिमलं निराकरोद्देकदृष्टिमिव मानसाद् गुरोः ॥ ६.३५ ॥

निष्कलंमिव चंद्रमंडलं पुंडरीकमिव कुल्लतां गतम् ।
वारि शारदमिव प्रसादवत् चित्तमच्युतमतेर्भृशं बभौ ॥ ६.३६ ॥

आनन्दं स हि मध्वशास्त्रमाकर्णयन् कुसमयाग्रही पुरा ।

મોહપીતલવણોદકો મુહુઃ પ્રાક પિપાસુરમૃતં પિબન્નિવ ॥ ૯.૩૭ ॥

વિસ્તૃતાંતરવિચત્પદૌ ચતી આસ્યતાં સુસમયપ્રકાશનાત ।
તૌ યથા વિધુરવી અહો અહોરાત્રમપ્યુરુતમો નૃમોહકમ ॥ ૯.૩૮ ॥

સખ્જનાન સહ મહાદરેણ નૃન પાપિનાં પ્રકૃતિતોડપ્રિયાકૃતિ ।
દારુણાઘગણદારણં સ્મ સ ગ્રાહ્યત્યપિ સુદર્શનદ્વયમ ॥ ૯.૩૯ ॥

નન્વનન્યશરણાત્મનાં સતાં સિદ્ધિવિઘ્નમુખદોષભેષજમ ।
ઐચ્ચદચ્ચલદ્યોદ્યાદયં રૂપ્યપીઠપુરગઃ કદાચન ॥ ૯.૪૦ ॥

ગોપિકાપ્રણયિનઃ શ્રિયઃપતેઃ આકૃતિં દશમતિઃ શિલામયીમ ।
શિષ્યકૈસ્ત્રિચતુરૈર્જલાશયે શોધયન્નિહ તતો વ્યગાહ્યત ॥ ૯.૪૧ ॥

સ્પર્શનાદ્ભગવતોડતિપાવનાત સન્નિધાનપદતાં ગતાં હરેઃ ।
ત્રિંશદુઘતનરૈઃ સુદુર્ધરાં લીલયાડનચદિમામસૌ મઠમ ॥ ૯.૪૨ ॥

મંદહાસમૃદુસુંદરાનનં નંદનંદાનમતીંદ્રિયાકૃતિમ ।
સુંદરં સ ઈહ સન્વ્યધાપચદ વંધમાકૃતિ શુચિપ્રતિષ્ઠયા ॥ ૯.૪૩ ॥

માનિનોડપિ હિ વશીચકાર યો દૈવતપ્રતિભયાડડત્મનઃ ખલઃ ।
ચાયબૂકગુણમાત્મનઃ સ્મરન યો જરાઘટિતગોત્ર ઉચ્યતે ॥ ૯.૪૪ ॥

आत्मनः प्रियतमकृतोरमुं पापपूरुषमवेत्य घातुकम ।
तं निरस्य जनमप्यथाहितं सर्वभूधरसमर्थपूर्वकम ॥ ८.४५ ॥

विश्वविस्मयकरः स्वतेजसा वंधमानचरणः पुनर्जनैः ।
चित्रद्विग्विजयकीर्त्यकीर्तिमान मोदयन्ननुद्विनं निजः प्रजः ॥ ८.४६ ॥

वासुदेवदयितो महिषधीः वासुदेवमथ साध्वयाजयत ।
धर्मसूनुमिव धार्मिकं पुरा भीममूर्तिरयमेव भूसुरम ॥ ८.४७ ॥

याज्यया समुचितानुवाक्यया सप्रवर्ग्यविभवैरभिष्टवैः ।
विश्ववेत्तुरनुजोऽत्र होतृतां प्राप्य दैवतततीरतोषयत ॥ ८.४८ ॥

स प्रयुज्य निशिता निशातधीः वैश्वदेववरशस्त्रसंततीः ।
राक्षसासुरनिरासकृत सुरान वीरवर्यं ऽव भागमापयत ॥ ८.४९ ॥

वायुना त्रिरपि पूर्वपायिना सर्वदैवतजिता तरस्विना ।
योऽपरोक्षवपुषाऽप्यपेक्षितः कोऽत्र वर्णयति तं महाकृतुम ॥ ८.५० ॥

ब्रह्मवेदननिविष्टचेतसां कर्म तत्र करुणांतरं भवेत ।
ज्ञापयन्निति परात्मवेदकः कर्म धर्ममपि स ह्यचीकरत ॥ ८.५१ ॥

यानियानि चरितानि यानियानीरितानि च मनोहराण्यहो
तानितानि च वितानिचेतसो विश्वविस्मयकराणि भांति हि ॥ ८.५२ ॥

सरस्वतीवृत्तिकरीः शरीरिणां अतीत्य बह्वीः समतीतगोत्रकः ।
पुरेव कृष्णप्रियमापदश्रमं पृथुप्रबोधः पुनरुत्तमाश्रमम ॥ ८.५३ ॥

सहभोगमनन्यलभ्यमस्मै हनुमद्रूपवते ददौ पुरा हि ।
अनवेक्ष्य परं स्वभीष्टकर्त्रे प्रतिदातुं हरिरैधयत तमेव ॥ ८.५४ ॥

प्रशाम्य गुरुमादराद्यथ नियोगतो योग्यतः
स तस्य जगतां हितं विदधतो गतः सानुगः ।
महिष्ठद्वयो महामहिमसिंधुरानंदतो
निजैरभिगतोऽनमद रजतपीठवासं हरिम ॥ ८.५५ ॥

॥ ०ति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
नारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते नवमः सर्गः ॥